

sentant i sit indledende indlæg om sine oversøiske territorier ikke havde omtalt Ifni og Spansk Sahara, som Marokko anser for at være en integrerende del af sit territorium; men Marokko forventede, at en tilfredsstillende løsning kunne tilvejebringes gennem forhandlinger mellem Spanien og Marokko. Denne udtalelse fremkaldte en længere, til tider uværdig, debat mellem Marokko og Mauritania, der også gør krav på Spansk Sahara; under meningsudvekslingen blev alle tidligere fremførte argumenter om områdets tilhørsforhold gentaget. Spanien deltog ikke i denne strid.

Udvalget vedtog den 10. december *en resolution*, som anmoder Spaniens regering om øjeblikkeligt at tage alle nødvendige skridt til befrielsen af Ifni og Spansk Sahara og med dette formål at indlede forhandlinger om de problemer vedrørende suveræniteten, som disse to territorier frembyder. Resolutionen vedtoges med 88 stemmer for, 2 imod (Portugal og Spanien), medens 4 afstod (El Salvador, Frankrig, Storbritannien og USA). Forinden havde været afholdt delafstemning om opfordringen til Spanien om at forhandle om suveræniteten over områderne, der vedtoges med stemmetallene 35 — 2 (Portugal og Spanien) — 55 (alle vestlige lande, latinamerikanske lande, kommunistiske lande samt en del afroasiater). Det store antal blanke stemmer skyldtes, at 4. udvalg ifølge flertallets anskuelse ikke var kompetent til at behandle spørgsmål om suveræniteten mellem uafhængige stater.

Plenarforsamlingen vedtog den 16. december resolutionen (res. 2072) med stemmetallene 100 — 2 (Portugal og Spanien) — 4 (Frankrig, Sydafrika, Storbritannien og USA). Forinden havde været afholdt delafstemning som i 4. udvalg med tilnærmelsesvis samme resultat.

4. udvalg beretning: A/6160.

Gibraltar.

(Dagsordenens punkt 23).

Om kronkolonien Gibraltar udtalte *den britiske repræsentant* i sit indlæg om de mindre territorier, der ikke behandlede selvstændigt — efter at have taget det sædvanlige forbehold om, at Storbritannien

ikke er i tvivl om sin suveræniteten over området — at drøftelser mellem Spanien og Storbritannien endnu ikke var kommet i stand, fordi Spanien ved urimelige grænse-restriktioner — angiveligt for at bekæmpe smuglervirksomhed fra Gibraltar — havde belastet det gode forhold mellem de to lande; før disse restriktioner blev ophævet, kunne der ikke være tale om at indlede forhandlinger. Storbritannien var forpligtet til at forsvare Gibraltars befolkning og havde i sinde at opfylde denne forpligtelse „på enhver nødvendig måde“; befolkningen kunne der ikke handles med.

Spaniens repræsentant udtalte, at hans land havde fremsat syv forgæves opfordringer om at indlede forhandlinger med Storbritannien, siden sagens behandling i koloniudvalget i oktober 1964 var afsluttet med en fællesudtalelse, hvorefter tvisten burde løses på fredelig vis under hensyntagen til FN's pagt, kolonideklarationen og vedkommende befolknings interesser. Forbindelserne mellem Spanien og Storbritannien var dog stadig åbne.

De øvrige indlæg om Gibraltar fremkom dels fra latinamerikanske repræsentanter, der alle støttede Spaniens krav, dels fra kommunistisk side, hvor indlæggene var koncentreret om basespørgsmålet. Endelig støttedes Spanien af Marokko ud fra Marokkos interesse i Ifni og Spansk Sahara.

4. udvalg vedtog den 7. december med stemmetallene 90 — 0 — 11 *en resolution*, som opfordrer Storbritannien og Spanien til uopholdeligt at indlede forhandlinger på basis af koloniudvalgets førnævnte fællesudtalelse og at underrette 21. samling om resultaterne af forhandlingerne. De 11 lande, der undlod at stemme, var kommunistiske lande, Frankrig og Portugal.

Plenarforsamlingen vedtog resolutionen (res. 2070) den 18. december 1965 med stemmetallene 96 — 0 — 11 (samme stemmemønster som i 4. udvalg).

4. udvalg beretning: A/6160.

Cook Islands.

(Dagsordenens punkt 24).

4. udvalg behandlede spørgsmålet om Cook Islands i tidsrummet 17. november—8. december 1965. Som grundlag for drøf-